

Első indiai utam során történt mindaz, amit elmesélek Nektek. Remélem, hogy hasznos tapasztalat lesz mindannyiótoknak, és épületekre válik majd! A férjemmel tervbe vettük már korábban is az indiai utazás lehetőségét, és hirtelen ötlettől vezérelve 2004 nyarán vettük a sátorfánkat, és felkerekedtünk egy hosszabb indiai útra. Viszont ennek volt egy célja is, nevezetesen a teljes testi-lelki megtisztulás és lemondás. Lemondás az élelelről, lemondás a testi kényelemeiről, lemondás minden olyan anyagi dologról, amely egy ember kényelmét és életét jelentheti, pl. tető alatt aludni, élelemmel táplálni a testünket, napi higiénia stb.

Ennek az volt az igazi célja, hogy meglássam, képes vagyok élni és létezni azon dolgok nélkül is, amely normális körülmények között az életben maradásomat szolgálják és figyelmemet tisztábban a lelkemre, és Istenre tudjam fordítani. Így kompromisszumot kellett kötnöm, hogy csak úgy menjek, ha ezt komolyan végig is tudom vinni. Nem mondom, hogy nem félttem, sőt! Rettegtem! Igazi nagy félelmeimmel kellett elméletben szembesülnöm, hogy majd igazi terepen is képes legyek esetlegesen szembenézni velük. A legnagyobb félelmem az volt, hogy túl fogom-e élni? Képes vagyok-e kibírni heteket élelem nélkül? Az, hogy félek a kígyóktól, vagy hogy hol fogok aludni stb., még hozzájárultak félelmeim növeléséhez :). De látni akartam azt a világot és kíváncsi voltam saját magamra is.

Amikor landoltunk Bombay-ben, kezdett el bennem tudatosulni mit teszek. Képzeljétek, első éjszaka félelemtől vacogva bújtam ágyba, nehogy leérjen a lábam, és valami állat bekapja :). Nagyon vicces erre így visszagondolni. Aztán az első reggel, amikor kinéztem az ablakon át az utcára, mindenféle állat és ember, tömegével az utcán... reggeli ürítés az út szélén! Igen, nem viccelek. Akkor fordult meg a fejemben, hogy hol is vagyok én? Minek jöttem ide? Aztán összeszedtük magunkat és elindultunk. Megbeszéltük, hogy keresünk egy nyugis helyet, ahol felferjük az itthonról hozott kis sátrunkat, és nyugodtan végigcsináljuk a tisztulásunkat. Először rengeteget gyalogolva -éhesen-, majd buszon, stoppal, kamionon utazva leértünk India délnyugati részére és felvertük sátrunkat.

Elkezdődtek az igazi megpróbáltatások. A 2. napon, egy szinte mocsárban töltött este után, volt az első mélypont. Előtte még sohasem csináltam ilyet, hogy nem ettem. Nagyon erőtlennek éreztem magamat és nyűgös voltam. Aztán teltek-múltak a napok és azt vettem észre, hogy kezdem megszokni. Megszokni azt, hogy nem érzek ételt a számban, nem rágok.. bár ez okozott némi fájdalmat. Mivel hiányzott maga a rágás, így eléggé fájt az állkapcsom. De meglátásom szerint ez az egész folyamat a tudatomban zajlott le. Mivel az elején szenvedésként éltem meg az ételnélküliséget, így ez megmutatkozott az állkapcsom fájdalmán át.

Egy idő után azt vettem észre, hogy hozzászoktam ahhoz, hogy nem eszek. Erőm lankadt ugyan, de talán a 10. nap után éreztem azt, hogy túl fogom élni. Közben felfedeztem egy olyan oldalát az életnek, amelytől azt gondolom mi emberek már nagyon távol kerültünk.

Mondhatnám vissza a természetbe érzés volt ez. Minden reggel ott ébredni egy erdős tisztás közepén, körülöttünk különféle állatokkal, pávákkal, kecskékkal, tehennel igazán különleges volt. Megküzdeni a Nap melegével, elbújni a fák ágai közé, és elmélkedni. Mivel a Szentírás is velünk volt, abban mélyedtünk el a napok folyamán. Felolvastuk egymásnak a benne rejlő tanításokat.

Számos kihívás volt előttem. Megszokni azt, hogy a magunkkal hozott, mindösszesen 2-3 váltás ruhát nem tudom megfelelően kitisztítani, hogy nem tudok fürdeni, nem tudom megmosni a fogamat, mert nincs mivel. Hogy a saját testem szagától émelyeg az üres kis gyomrom :) és nem látom magamat, mert nincs tükröm, amely megmutatja külsőm állapotát. Én, aki itthon nagy figyelmet fordítok testem tisztán tartására, most erről is lemondok. És lám, lehet élni telefon és számítógép nélkül is...meg anélkül is, hogy fényképezőgéppel megörökítsek mindent, ami tetszik. Létezni anélkül, hogy amihez hozzászokott a testem és a tudatom, illetve amelyekhez ragaszkodik mindenek felett? Lehet, ez most nagyon drasztikusnak tűnik többetek számára, de mi akkor a teljes megtisztulás mellett tettük le a voksunkat, és az pedig több szintéren is meg kell történnjen, attól lesz valódi. Mert ha lemondok az ételről, de az összes többi kényelmem megmarad, attól még nem mondhatom el magamról, hogy sikerült a teljes lemondás ragaszkodásaimról.

Közben tartalmas és üzenet erejű álmaim voltak, szép színesek. Az itthon hagyott problémáimra jöttek a megoldást sugalló álmok. Férfjem esetében is hasonló dolog történt, ő is látott látomásszerű, tanító álmokat. Ahogy közeledtünk a lemondás végéhez, úgy éreztem egyre inkább, hogy testemmel együtt lelkem is tiszta. Olyan érzés volt, mintha tiszta lappal indulnék ismét az életbe.

Mindösszesen palackozott vizet vettünk magunkhoz ez alatt a 21 nap alatt. Ekkor döntöttünk úgy, hogy bár érzéseink szerint még kibírnánk ugyanennyit, még egyszer 21 napot, de ott és akkor befejezzük. Amit kellett, megtettük, amit kellett, megtanultuk. 21 nap után éhesen kb. 8 kilométert gyalogoltunk, monszunban a közelben lévő tengerpartra, ahol a szabadság várt reánk. Én azzal a bizonyossággal a szívemben jöttem haza, miután bejártuk utána egész Indiát, hogy képes vagyok túlélni. Bármilyen történne itt a Földön, 21 napig biztosan életben tudok maradni! Az élet furcsa fintora, hogy miután először ismét emberek közé mentünk a 21 nap után, találtam rá egy újságcikkre, mely elmeséli egy indiai ember történetét, aki 21 napig egy barlangban rekedve az éhhalál szélére került, miközben békákat fogyasztva rátaláltak. Neki volt békája és mégis majdnem meghalt. Ezt az üzenetet szeretném nektek odaadni:

21 nap

Írta: védi

2011 június 03. (péntek) 10:24 - Utoljára frissítve 2011 június 03. (péntek) 18:24

bízzatok magatokban, és legyetek tudatosak, minden a tudatban dől el! Akkor bármi nehézség, ami elétek áll, egyszerűen legyőzhető, szenvedésetek pedig minimális lesz, vagy eltűnik!